

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

**ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΕΕ & ΕΒΕΑ κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΙΧΑΛΟΥ
ΣΤΟ 4^Ο ΕΤΗΣΙΟ CAPITAL LINK CSR FORUM ΜΕ ΘΕΜΑ:
«ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΑΥΡΙΟ»
ΠΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ HILTON, 27.5.14**

«Με πολύ μεγάλη χαρά ανέλαβα την εισαγωγή στο πρόγραμμα εργασιών του 4^{ου} Ετήσιου Φόρουμ για την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη. Ένα φόρουμ, κάτω από την αιγίδα της Κεντρικής Ένωσης Επιμελητηρίων και του ΕΒΕΑ, που θεωρώ ότι αποτελεί πλέον ένα σταθερό σημείο συνάντησης, μεταξύ της ελληνικής επιχειρηματικής κοινότητας και των φορέων της κοινωνίας των πολιτών. Είναι ένα βήμα διαλόγου, ανταλλαγής απόψεων και εμπειριών, αλλά και ανάπτυξης γόνιμων συνεργασιών, με όφελος για το κοινωνικό σύνολο.

Το μήνυμα και το θέμα της φετινής διοργάνωσης αφορά το αύριο. Αφορά την προσπάθεια να μετριάσουμε τις συνέπειες της χειρότερης κρίσης στη μεταπολεμική ιστορία της χώρας. Αλλά και να διαμορφώσουμε ένα πραγματικά καλύτερο μέλλον. Να διασφαλίσουμε καλύτερες συνθήκες ευημερίας, συνοχής και προόδου, όχι μόνο για τις σημερινές γενιές αλλά και γι' αυτές που ακολουθούν.

Η προσπάθεια αυτή είναι κοινή. Δεν μπορεί παρά να είναι κοινή. Κι αυτή η παραδοχή βρίσκεται στο επίκεντρο της έννοιας που ονομάζουμε Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη.

Δεν μπορεί να υπάρξει μακροπρόθεσμη οικονομική ανάπτυξη και επιχειρηματική επιτυχία, μέσα σε κοινωνίες που πάσχουν. Αντίστοιχα, δεν μπορεί να υπάρξει κοινωνική ευημερία και πρόοδος, χωρίς βιώσιμη οικονομία, χωρίς υγιείς επιχειρήσεις.

Η Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη έχει εδραιωθεί πλέον, σε παγκόσμιο επίπεδο, ως θεμελιώδης πυλώνας της επιχειρηματικής δραστηριότητας. Έχουμε ξεπεράσει πλέον το στάδιο, όπου συζητούσαμε για το αν οι επιχειρήσεις έχουν ή δεν έχουν ευθύνη απέναντι στις κοινωνίες εντός των οποίων λειτουργούν.

Το ζητούμενο, τώρα, είναι να προσδιορίσουμε αυτή την ευθύνη, με τρόπο που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες. Και κυρίως να αναζητήσουμε τους τρόπους με τους οποίους αυτή η ευθύνη μπορεί να μεταφραστεί σε θετική συνεισφορά. Με πολλαπλασιαστικά οφέλη και μακρόπνοο προσανατολισμό.

Το λέω αυτό, γιατί μέχρι τώρα έχει κυριαρχήσει ένα μοντέλο σκέψης που αντιμετωπίζει την ΕΚΕ ως μορφή «εξιλέωσης» των επιχειρήσεων, για το γεγονός ότι επιδιώκουν το κέρδος.

Είναι μια λογική που λέει ότι οι επιχειρήσεις οφείλουν να λογοδοτούν για τις πρακτικές τους και να αναπτύσσουν περιβαλλοντικές και κοινωνικές δράσεις. Στην πρώτη περίπτωση για να αποδείξουν ότι δεν βλάπτουν την κοινωνία. Στη δεύτερη

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

για να αντισταθμίσουν μια λειτουργία που χαρακτηρίζεται ως εκ προοιμίου ιδιοτελής και ασύμβατη με το συμφέρον της κοινωνίας.

Η άποψη αυτή είναι αποδεκτή εν μέρει. Προφανώς και οι επιχειρήσεις οφείλουν να δίνουν λογαριασμό, οφείλουν να σέβονται το περιβάλλον και να συνεισφέρουν στο κοινωνικό σύνολο. Το πρόβλημα είναι ότι διαιωρίζει ένα σχήμα που τοποθετεί τις επιχειρήσεις απέναντι από την κοινωνία. Είναι ότι περιχαράκωνει την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη μέσα σε πολύ στενά πλαίσια. Την μετατρέπει σε ένα είδος εξωτερικής «υποχρέωσης» για τις επιχειρήσεις, ενώ θα έπρεπε να είναι κομμάτι του DNA της.

Είναι πιστεύω καιρός να περάσουμε στο επόμενο στάδιο. Σε μια νέα θεώρηση για την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη, η οποία αντιμετωπίζει την ιδιωτική πρωτοβουλία όχι ως δυνητικό εχθρό. Αλλά ως σύμμαχο στην κοινή προσπάθεια για ευημερία. Ως δύναμη για το κοινό καλό.

Η προσέγγιση αυτή, θέλει τις επιχειρήσεις όχι μόνο να συμπεριφέρονται υπεύθυνα, αλλά και να συμμετέχουν ενεργά στην κοινωνία, στη βιώσιμη και συνεκτική ανάπτυξη, στην ενδυνάμωση του ανθρώπινου κεφαλαίου, στην καταπολέμηση των ανισοτήτων, στην αντιμετώπιση κοινών προβλημάτων.

Θέλει, με άλλα λόγια, επιχειρήσεις οι οποίες λειτουργούν με όραμα και σκοπό. Επιχειρήσεις που μπορούν να παράγουν κέρδος, αλλά και νόημα και αξία για τις κοινωνίες που τις περιβάλλουν.

Στην Ελλάδα του σήμερα – σε μια Ελλάδα που προσπαθεί να χτίσει από την αρχή ένα καλύτερο αύριο – αυτή η αντίληψη έχει πιστεύω ιδιαίτερη σημασία.

Στη διάρκεια της τελευταίας τετραετίας, η ελληνική οικονομία συρρικνώθηκε κατά 25%. Το διαθέσιμο εισόδημα των πολιτών μειώθηκε κατά 35%. Πάνω από 200.000 επιχειρήσεις έχουν βάλει λουκέτο. Όσες βρίσκονται σε λειτουργία, δίνουν μια άνιση μάχη ενάντια στην ύφεση, στην υψηλή φορολογία, στην έλλειψη ρευστότητας και στην αδυναμία δανεισμού. Οι άνεργοι ξεπέρασαν το 1.350.000 και από αυτούς οι 850.000 δημιουργήθηκαν τα τέσσερα τελευταία χρόνια.

Μέσα σε αυτό το περιβάλλον, έχουν υπάρξει αρκετές αφορμές για προβληματισμό αλλά και για ελπίδα και αισιοδοξία, όσον αφορά την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη.

Από τη μια είδαμε να ενισχύεται η δυσπιστία και η καχυποψία της κοινωνίας απέναντι στις επιχειρήσεις, ειδικά τις μεγαλύτερες.

Ο τρόπος με τον οποίο διαχειρίζονται την κρίση, η συμπεριφορά προς τους εργαζομένους, τους προμηθευτές, τους καταναλωτές και το περιβάλλον, η

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

φορολογική συνέπεια και γενικά η συνεισφορά τους στην εθνική οικονομία βρίσκονται υπό διαρκή έλεγχο.

Από την άλλη, βεβαίως, είδαμε μια πρωτοφανή ενεργοποίηση του ιδιωτικού τομέα, για τη στήριξη της κοινωνικής αλληλεγγύης.

Είδαμε τα αντανakλαστικά της κοινωνίας να ενεργοποιούνται άμεσα. Είδαμε άπειρα παραδείγματα έμπρακτης ευαισθητοποίησης, εκ μέρους πολιτών και ομάδων, αλλά και μεγάλων και μικρών επιχειρήσεων.

Είδαμε να ανθίζουν συνεργασίες και να δημιουργείται ένα κύμα ανθρωπιάς και αλληλεγγύης, που ξεκινά από τη δωρεά τροφίμων αξίας μερικών ευρώ στα κοινωνικά παντοπωλεία των Δήμων και φθάνει μέχρι την «υιοθέτηση» κοινωφελών ιδρυμάτων από εταιρείες.

Και βεβαίως, έχουμε δει μια μεγάλης κλίμακας ενεργοποίηση της ελληνικής ομογένειας. Η οποία απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι, στις δύσκολες στιγμές, αποτελεί το πιο αξιόπιστο στήριγμα για την πατρίδα μας.

Δεν θα ήταν υπερβολή να υποστηρίξει κανείς ότι χωρίς αυτή την προσφορά εκ μέρους των ιδιωτών, η ελληνική κοινωνία θα είχε φθάσει σήμερα στα όρια της συνολικής κατάρρευσης.

Τώρα, όμως, είναι το κρίσιμο σημείο στο οποίο πρέπει να πάμε την Εταιρική Κοινωνική Ευθύνη ένα βήμα πιο πέρα.

Να περάσουμε από το «τι δίνεις» στο «ποιος είσαι»: ποιες είναι οι αξίες σου και πως τις κάνεις πράξη στην επιχειρηματική στρατηγική, στην καθημερινή λειτουργία και στις σχέσεις της με τους κοινωνικούς εταίρους.

Θα πρέπει να δώσουμε έμφαση στο επίπεδο της εταιρικής ακεραιότητας, της διαφάνειας, της λογοδοσίας, της ανοιχτής επικοινωνίας και της συνεργασίας, με όλους όσοι εμπλέκονται, επηρεάζουν και επηρεάζονται από τη λειτουργία της επιχείρησης.

Αλλά – ακόμη πιο σημαντικό – να αναδείξουμε το στρατηγικό ρόλο της Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης στην προσπάθεια για την ανάκαμψη της χώρας και τη διαμόρφωση των συνθηκών της επόμενης ημέρας.

Αυτή η πρόκληση αφορά κατ' αρχήν τις ίδιες τις επιχειρήσεις. Οι οποίες θα πρέπει να προσεγγίσουν την ΕΚΕ όχι ως συγκυριακή υποχρέωση, ούτε ως μέσο για την προστασία και την ενίσχυση της φήμης τους. Αλλά ως κομμάτι της κουλτούρας και της στρατηγικής τους. Ως το πεδίο όπου το συμφέρον της εταιρείας συναντά το συμφέρον και τις προσδοκίες της κοινωνίας.

Ε/ΤΥΠΟ.1710-01

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Με αυτή την έννοια η ΕΚΕ λαμβάνει συγκεκριμένες διαστάσεις.

Η πρώτη αφορά τη σύνδεσή της με τον πυρήνα της επιχειρηματικής δραστηριότητας. Οι πραγματικά υπεύθυνες επιχειρήσεις σε όλο τον κόσμο, όχι μόνο αξιοποιούν αλλά και δημιουργούν ευκαιρίες για να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση κοινωνικών και περιβαλλοντικών προκλήσεων.

Το παράδειγμα της εξοικονόμησης ενέργειας και φυσικών πόρων είναι χαρακτηριστικό: μέχρι σήμερα έχει λειτουργήσει ως κίνητρο για καινοτομία, για την ανάπτυξη νέων προϊόντων και υπηρεσιών, για την ανάδειξη νέων μοντέλων επιχειρηματικής λειτουργίας.

Εξίσου σημαντική διάσταση είναι η συνέπεια και εφαρμογή των αρχών της ΕΚΕ σε όλο το φάσμα των σχέσεων και των δραστηριοτήτων της εταιρείας. Όσους κοινωφελείς σκοπούς κι αν ενισχύει μια εταιρεία, δεν μπορεί να θεωρείται υπεύθυνη αν εφαρμόζει αθέμιτες πρακτικές σε βάρος των εργαζομένων, των συνεργατών της ή των καταναλωτών.

Μια τρίτη διάσταση αφορά την οικοδόμηση νέων δυνατοτήτων στην κοινωνία. Η επένδυση σε κοινότητες και ανθρώπους, ώστε να γίνουν πιο αυτόνομοι, μπορεί να αποδειχθεί πολύ πιο αποτελεσματική μακροπρόθεσμα, σε σχέση με την αποσπασματική διάθεση πόρων σε κοινωφελείς σκοπούς.

Στηρίζοντας και εκπαιδεύοντας τοπικούς παραγωγούς πρώτων υλών, επιλέγοντας τοπικούς προμηθευτές, απασχολώντας εργαζόμενους από όμορες περιοχές και επενδύοντας σε θέματα εκπαίδευσης και κατάρτισης, οι επιχειρήσεις μπορούν να παράγουν οφέλη για τις ίδιες αλλά και για την κοινωνία.

Η εταιρική υπευθυνότητα, με αυτά τα χαρακτηριστικά, μπορεί να αναλάβει ουσιαστικό ρόλο στη διαμόρφωση μιας καλύτερης πραγματικότητας για την Ελλάδα στη μετά την κρίση εποχή.

Όμως η πρόκληση αυτή δεν αφορά μόνο τις επιχειρήσεις. Είναι και ευθύνη της Πολιτείας να δημιουργήσει ένα περιβάλλον το οποίο θα επιτρέπει στις επιχειρήσεις κατ' αρχήν να επιβιώσουν – γιατί τα τελευταία χρόνια ούτε καν αυτό δεν θεωρείται δεδομένο. Και επιπλέον θα τους παρέχει κίνητρα για να καινοτομήσουν και να ενσωματώσουν την ΕΚΕ στο σύνολο της λειτουργίας τους.

Είναι κυρίως ευθύνη τόσο της Πολιτείας όσο και της επιχειρηματικής κοινότητας να αναδείξει τη σημασία της Εταιρικής Κοινωνικής Ευθύνης στο πλαίσιο της εκπαίδευσης. Η επόμενη γενιά πολιτών, επιχειρηματιών, εργαζομένων, καταναλωτών, θα πρέπει να έχει εξοικειωθεί με μια νέα αντίληψη για την επιχειρηματικότητα και το ρόλο της στην κοινωνία.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΜΠΟΡΙΚΟ & ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟ
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΥΠΟΥ

Μια αντίληψη που ξεφεύγει από τα στερεότυπα του παρελθόντος και αποτυπώνει μια θεμελιώδη αλήθεια: ότι η αμοιβαία εμπιστοσύνη, η συνένωση δυνάμεων, η δημιουργικότητα και η συναίσθηση της ευθύνης του ενός απέναντι στον άλλο, είναι τα υλικά για να οικοδομήσουμε ένα καλύτερο αύριο»